

ОКРУЖНО ТУЖИЛАШТВО БАЊАЛУКА
Т13 0 КТРЗ 0006423 06
Бања Лука, 01.11.2011. године

ОКРУЖНОМ СУДУ

-Судији за претходно саслушање
БАЊА ЛУКА

На основу члана 4. став 1. Кривичног закона Републике Српске,
члана 43 став 1, те члана 241 Закона о кривичном поступку, подижем:

О П Т У Ж Н И Ц У

Против:

1. Т.Р., звани „Б“, син Ј. и мајке Ј. рођене М., рођен __.__.____. године у Г., Србин, држављанин РС и БиХ, пребива у Г. П. на броју __, општина Г., ЈМБГ _____, са завршеном осмогодишњом школом, по занимању столар, ожењен, отац троје дјеце од којих је једно малољетно, војску регулисао у мјесту П., Р. Ц. Г., без чина резервног војног старјешине, неодликован, води се у војној евиденцији Г., од имовине посједује 1/3 куће површине 77 м², те 1/3 земљишта од укупно 5 дунума од чега обрадивог земљишта има 3 дунума, до сада неосуђиван, по рјешењу суда, у притвору од 20.10.2011. године
2. С.Д., син М. и мајке С. рођене Ш., рођен __.__.____. године у Г., пребива у Г. П. бб, општина Г., Србин, држављанин РС БиХ, ЈМБГ _____, са завршеном осмогодишњом школом, по занимању радник, неожењен, војску регулисао 1988/89. године у К., Р. С., без чина резервног војног старјешине, неодликован, води се у војној евиденцији Г., без имовине, до сада неосуђиван, по рјешењу суда, у притвору од 20.10.2011. године.

Да су:

Кршећи правила међународног права садржана у члану 3 став 1. тачке 1 под а), Четврте женевске конвенције о заштити грађанских лица за вријеме рата од 12. августа 1949. године, члану 13 став 2 у вези са чланом 4 став 2 тачка а), Допунског протокола уз наведену Конвенцију о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба од 08. јуна 1977.

године (Протокол II), за вријеме оружаног сукоба који се у времену од прве половине априла 1992. године па најкасније до краја новембра 1995. године, одвијао на простору Босне и Херцеговине између организованих оружаних снага Војске Републике Српске с једне стране, и Армије Босне и Херцеговине и Хрватског вијећа одбране, с друге стране, дана 27. јула 1993. године, отприлике око 01,00 час, иза поноћи, у Г., заједно, лишили живота брачни пар Ш., Р., рођеног ____ године и његову супругу Ф., рођену ____ године, иако та лица нису припадали ни једној оружаној формацији, нити су учествовала у војним операцијама, на начин, да су се путничким возилом, негдје у вечерњим часовима, довели из Г.П. у Г., а потом једно извјесно вријеме боравили у кафе бару "Ц.", оптужени се по изласку из кафе бара, упућују према породичној кући Ш., која се налазила у непосредној близини, у улици Т. на броју __, те доласком до улазних врата у приземљу куће, иста употребом физичке силе отворају, улазе у кућу, гдје у једној просторији (кухињи), у приземљу куће, затичу Р. и Ф., те их одмах потом, заједно, почињу физички злостављати, да би у једном тренутку, употребом оштрице, неутврђеног механичког оруђа, сво вријеме свјесни да таквим својим радњама могу лишити живота оштећене и желећи наступање смртне последице, оштећеним нанијели масивне тешке тјелесне повреде у предјелу врата, а које повреде су се манифестовале у виду резних рана на врату и то код Р., у дужини 10 до 15 цм, са пресјеченом каротидном артеријом, пресјеченим душником и пресјеченим свим слојевима меког ткива све до кичменог стуба, и Ф., сличну резну рану, у дужини од 15 до 20 цм, последицом чега је због масивног спољашњег крварења из пресјечених великих крвних судова наступила смрт оштећених, а одмах затим, у просторији боравка оштећених, у приземљу куће, подметнули пожар.

Дакле, за вријеме оружаног сукоба, кршећи правила међународног права првооптужени и другооптужени, заједно убили два цивилна лица

Чиме су првооптужени и другооптужени, као саизвршиоци, починили кривично дјело Ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1.у вези са чланом 22 Кривичног Закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије.

Стога

ПРЕДЛАЖЕМ

I Да се пред тим судом закаже и одржи главни претрес, на који позвати:

1. Тужиоца Окружног тужилаштва Бањалука,
2. Првооптуженог и његовог браниоца Ђ.М., адвоката из Б.Л.,
3. Другооптуженог и његовог браниоца К.Т., адвоката из Б.Л.

II Да се проведу сљедећи докази:

- да се позову и саслушају, свјedoци:

1. И.Р. из Г., Улица Ц.Н. бр. __
2. П.Р. из Н.С., Улица Ц. бр. __
3. Ј.М. из Г., Улица М.П. ад. _
4. П.Н. из Г., Г.П. бб
5. У.Д. из Г, Г.П. бб
6. Вјештак, специјалиста судске медицине, Др К.Ж., запослен у Заводу

- да се изврши увид у:

- записник о испитивању првооптуженог Т.Р. од 20.10.2011. године,
- записник о испитивању другооптуженог С.Д. од 20.10.2011. године,
- записнике о саслушању свједока И.Р. од 18.10.2010. године и 14.10.2011. године,
- записник о саслушању свједокиње П.Р. од 26.04.2007. године,
- записник о саслушању свједока Ј.М. од 22.09.2011. године ,
- записнике о саслушању свједока П.Н. од 06.10. и 08.11.2010. године и 21.09.2011. године,
- записнике о саслушању свједока У.Д. од 02.08. и 03.08.2010. године,
- налаз вјештачења Завода од 25.09.2011. године,
- фотодокументацију паљевине и убиства оштећених од 27.07.1993. године, датум израде 20.08.1993. године,
- записник о увиђају Основног суда у Градишци Кри бр. 85/93 од 27.07.1993. године,
- записник о прегледу леша Дома здравља од 27.07.1993. године,
- фотодокументацију показа лица мјеста криминалног догађаја од 27.07.1993. године, а иста фотодокументација је сачињена 01.03.2011. године,
- цртеж лица мјеста пронађених лешева од 27.07.1993. године,
- службену забиљешку ЦЈБ Бања Лука, ПС градишка бр. 08-301-3076/10 од 29.10.2010. године,
- извјештај о пожару Одјељења бр. 11-1/03-215 од 27.07.1993. године,
- записник о интервенцији Професионалне ватрогасне јединице са дојавом бр. 52/93 од 27.07.1993. године,
- извод из матичне књиге умрлих Општине Г. на име Ш.Р. и Ш.Ф. од 12.10.2010. године,
- кривични пријави против непознатог извршиоца, СЈБ Градишка бр. 11-3/02-23-376 од 12.10.1993. године,
- извод из казнене евиденције за првооптуженог од 06.09.2011. године,

- извод из казнене евиденције за другооптуженог од 08.09.2011. године,
- попис трошкова исплаћених из предрачунских средстава Тужилаштва.

РЕЗУЛТАТИ ИСТРАГЕ

У поступку спровођења истраге, прикупљено је довољно доказне грађе из које произилази основана сумња да су оптужени као саизвршиоци починили предметно кривично дјело.

Овакав чињенични и правни закључак, прије свега произилази из исказа свједока оптужбе, као и других доказа објективне природе.

Из исказа саслушаних свједока неспорно произилази да су оптужени критичне ноћи у Г., заједно, лишили живота брачни пар Ш., Р. и Ф., на начин како је то ближе описано у чињеничном садржају ове оптужнице.

Свједоци оптужбе су у истрази свједочили о терећеном догађају и њихови искази су највећим дијелом у потпуној сагласности.

Свједоци тужилаштва, П.Н. и У.Д. сагласно су у истрази изјавили да су се наведене ноћи налазили у друштву оптужених заједно са И.Р.

Исти сагласно потврђују да су се те вечери по доласку у Г., једно извјесно вријеме задржали у кафе бару „Ц.“, да би потом по изласку из наведене кафане, а изашли су заједно са оптуженим, у једном тренутку оптужени одлучили, а на претходан упит једног од њих „има ли ту у близини муслимана“, да уђу у једну кућу која се налазила у непосредној близини кафе бара „Ц“.

Свједок У.Д. наводи да је заједно са оптуженим ушао у приземље куће, након што су оптужени провалили улазна врата, те да су у кући затекли двоје старијих људи, мушкарца и жену, који су лежали на кревету, а да је у том тренутку горјела свијећа у кући.

Свједок потврђује да је јасно видио како оптужени заједно туку тог мушкарца и жену, да би он непун минут након тога изашао из куће, те отишао у оближњи кафић преко пута кафане „Ц.“. Недуго затим у том кафићу му се придружују оптужени на којима је видио кржаве мајице. Оптужени су му том приликом причали да су се потукли, да су их побили, да су их заклали, сво вријеме смијући се, а потом наставили говорити појединости, па је тако другооптужени рекао да је заклао бабу, а првооптужени да је заклао дједа.

По изласку из кафића свједок наводи да је примјетио из куће дим, а то је била кућа у којој су претходно боравили оптужени.

И други свједок П.Н. сагласно као и У. наводи да се наведене ноћи налазио заједно у друштву са У. и оптуженима, те да су у једном тренутку након што су једно извјесно вријеме боравили у кафе бару „Ц.“ сви заједно изашли из кафе бара, а са њима је у друштву био и И.Р., да би у једном тренутку обојица оптужених заједно са У. кренули ка оближњој кући која се налази у непосредној близини кафе бара „Ц.“, да би и он након краћег задржавања кренуо у истом правцу за њима, те дошао до улазних врата у приземљу куће гдје чује гласове и неко лупање, те се одмах враћа назад, одлази у оближњи кафић преко пута кафе бара „Ц.“, гдје му се након пар минута придружује У.Д., а потом и оптужени, за отприлике неких 15-20 минута од доласка У.Д.

Свједок даље сагласно наводи да је по доласку оптужених код њих видио крваве мајице, да су исти тада коментарисали нешто у смислу „да је посао завршен“, те да су, након што су им се придружили, оптужени, говорили да су у кући убили двоје људи објашњавајући се међусобно ко је убио дједа, а ко бабу.

Нешто другачији исказ у вези терећеног догађаја дао је свједок И.Р. који је у истрази навео да се те вечери налазио у друштву оптужених, те У.Д. и П.Н., да је са њима био у кафани „Ц.“, а да су се по изласку из исте кафане сви заједно са његовим возилом упутили у правцу Г.П., гдје им је ускоро нестало горива у возилу, па су преспавали у једној од бошњачких кућа.

Исти свједок у свом исказу не описује понашање оптужених по изласку из кафе бара „Ц.“, али сагласно истиче као и претходна два свједока, да је, али тек негдје у зору у само свитање, након што су га оптужени, те У.Д. и П.Н. пробудили у просторији у којој је спавао, примјетио да је мајица првооптуженог крвава. Радило се о мајици, како свједок објашњава, нешто свјетлијој с кратким рукавима, па на његов упит зашто му је крвава мајица, првооптужени одговорио дословно „мало смо ти комшије...“ показујући истовремено руком на свој врат, односно правећи руком замах према врату. Свједок даље наводи да су се оптужени још током боравка у кафе бару „Ц.“ занимали за муслимане, питајући да ли их има у близини, а он им је одговорио да су то његове комшије и да их има окол.

Исти свједок је у свом исказу од 14.10.2011. године, који је дао овлаштеном службеном лицу ПС Градишка, дозволио могућност да критичне вечери по изласку из кафе бара „Ц.“, сва петорица, дакле оптужени, те У.Д. и П.Н., као и он, нису одмах кренули његовим возилом у правцу П., па свједок у том дијелу наводи, да постоји могућност, да је он по изласку из кафе бара „Ц.“ након што је дошао до свог возила, у исто сјео, а како је био добро пијан, исти мисли да је том приликом спустио и сиц, те мало „приспао“, па дозвољава могућност да су

оптужени, и У. и П., његовом возилу дошли можда за 5,10,15 минута, а можда чак и за пола сата.

Оптужени су приликом испитивања у истрази негирали своје учешће у криминалном догађају.

Од објективних доказа тужилаштво је прибавило записник о увиђају Основног суда Градишка број Кри-85/93 од 27.07.1993. године, записник о прегледу леша од 27.07.1993. године, те фотодокументацију, као и цртеж лица мјеста предметног криминалног догађаја. Такође су прибављени и изводи из матичне књиге умрлих за оштећена лица и извјештај о пожару ЦСБ Бања Лука.

Анализирајући исказе саслушаних свједока из истраге, као и прикупљене материјалне доказе, те цијенећи исте, како појединачно тако и према њиховој међусобној вези, оптужба сматра да је на поуздан начин утврђено, да су оптужени критичне вечери у Г., лишили живота двоје лица бошњачке националности, који су били у статусу цивилних лица и који нису учествовали у непријатељствима нити су пружали било какав отпор.

Кривично дјело ратног злочина против цивилног становништва садржи у својој диспозицији и бланкетни пропис. Оптужба је на основу проведене истраге, утврдила да су оптужени у инкриминисано вријеме кроз терећену радњу, поступали супротно одредбама заједничког члана 3. IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за вријеме рата од 12.08.1949. године, те цитираним одредбама Протокола II уз IV Женевску конвенцију, наведеним у чињеничном супстрату овог оптужног акта.

Током вођења претходног поступка, истрага је неспорно утврдила да су се почев од априла мјесеца 1992. године водили оружани сукоби на широј регији општине Г., чиме је испуњен неопходан објективни услов за постојање, односно егзистирање предметног кривичног дјела које се овом оптужницом оптуженим ставља на терет.

Кроз описану инкриминисану радњу, ближе наведену у диспозитиву ове оптужнице, неспорно је утврђено постојање довољне везе између терећеног кривичног дјела и оружаног сукоба, које се може квалификовати као кршење правила међународног права. Тужилаштво је ван сваке разумне сумње утврдило да је управо постојање оружаног сукоба у примарној мјери утицало на способност оптужених да почине злочин, начин почињења, односно њихову одлуку да га почине. Дакле, у конкретном случају није потребно постојање узрочно-последичне везе између оружаног сукоба и извршеног злочина, али како је напријед истакнуто, управо је оружани сукоб највећим дијелом утицао на способност оптужених да почине злочин

Предсједништво у то вријеме Републике БиХ, прогласило је ратно стање на територији БиХ, а одлука је објављена у Сл. листу РБиХ број 7/92 од 20 јуна 1992 године

Такође је и предсједништво тадашње Српске Републике БиХ, 15.04.1992. године, донијело одлуку о проглашењу непосредне ратне опасности на читавој територији тадашње Српске Републике БиХ, а одлука предсједништва је потврђена на Скупштини српског народа 12.05.1992. године.

Оштећени су, у наведено вријеме, према цитираним женевским конвенцијама, имали статус заштићених особа и према њима су се имала примјенити правила међународног хуманитарног права.

Имајући у виду природу инкриминисане радње која се оптуженим ставља на терет, начин извршења кривичног дјела, те околности под којима је дјело извршено, тужилаштво сматра да су оптужени поступали сво вријеме умишљајно, са максимално испољеним интензитетом вољне и интелектуалне компоненте.

Надлежност Окружног суда у Бањој Луци, налазим у одредбама члана 449 став 2 Закона о кривичном поступку БиХ, односно члану 124 Закона о измјенама и допунама Закона о кривичном поступку БиХ („Службени гласник БиХ“ бр. 58/08).

Наиме, Станица јавне безбједности Градишка је дана 12.10.1993. године, под бројем, 11-3/02-23-376, Основном јавном тужилаштву Градишка, поднијела кривичну пријаву против непознатог извршиоца или више њих, због кривичног дјела убиства из члана 36 став 2 тачке 6 преузетог КЗ СР БиХ, учињеног на штету Ш. Р. и Ф. Предметни спис се у истом тужилаштву водио под бројем КТН-123/93, а пријава је запримљена 18.10.1993. године.

Дакле, у конкретном случају ради се о кривичном предмету, односно пријави, која је надлежном тужилаштву поднесена прије 01.03.2003. године, када су ступили на снагу Закон о кривичном поступку, односно Кривични закон БиХ.

Наиме, претходно цитираним чланом 449 став 2 ЗКП БиХ, прописано је да предмети из надлежности суда, примљени у рад код других судова, односно тужилаштва и у којима оптужница није ступила на правну снагу, односно није потврђена, довршиће ти, односно мјесно надлежни судови.

У конкретном случају, а имајући у виду цитиране одредбе члана 449 ЗКП-а, сматрамо да су се у цјелости испунили услови у погледу мјесне надлежности Окружног суда у Бањој Луци, у овој правној ствари.

На основу свега напријед изнијетог, цијенећи током вођења истражног поступка прикупљену доказну грађу, тужилаштво стоји на становишту да постоји довољно доказа који упућују на закључак о постојању основане сумње да су оптужени починили кривично дјело ратног злочина против цивилног становништва, ради чега предлаже, да

судија за претходно саслушање Окружног суда у Бањој Луци, потврди ову оптужницу.

МАТЕРИЈАЛИ КОЈИ ПОТКРЕПЉУЈУ НАВОДЕ ОПТУЖНИЦЕ

1. записник о испитивању првооптуженог Т.Р. од 20.10.2011. године,
2. записник о испитивању другооптуженог С.Д. од 20.10.2011. године,
3. записници о саслушању свједока И.Р. од 18.10.2010. године и 14.10.2011. године,
4. записник о саслушању свједокиње П.Р. од 26.04.2007. године,
5. записник о саслушању свједока Ј.М. од 22.09.2011. године,
6. записници о саслушању свједока П.Н. од 06.10. и 08.11.2010. године и 21.09.2011. године,
7. записници о саслушању свједока У.Д. од 02.08. и 03.08.2010. године,
8. налаз вјештачења Завода РС Б. Л. од 25.09.2011. године,
9. фотодокументација паљевине и убиства оштећених од 27.07.1993. године, датум израде 20.08.1993. године,
10. записник о увиђају Основног суда у Градишци Кри бр. 85/93 од 27.07.1993. године,
11. записник о прегледу леша Дома здравља од 27.07.1993. године,
12. фотодокументација показа лица мјеста криминалног догађаја од 27.07.1993. године, а иста фотодокументација је сачињена 01.03.2011. године,
13. цртеж лица мјеста пронађених лешева од 27.07.1993. године,
14. службена забиљешка ЦЈБ Бања Лука, ПС градишка бр. 08-301-3076/10 од 29.10.2010. године,
15. извјештај о пожару Одјељења за заштиту од пожара и експлозија Бања Лука бр. 11-1/03-215 од 27.07.1993. године,
16. записник о интервенцији Професионалне ватрогасне јединице Градишка са дојавом бр. 52/93 од 27.07.1993. године,
17. извод из матичне књиге умрлих Општине Г. на име Ш.Р. и Ш.Ф. од 12.10.2010. године,

ПРИЈЕДЛОГ ЗА ПРОДУЖЕЊЕ МЈЕРЕ ПРИТВОРА

Основана сумња, као општи услов за одређивање мјере притвора оптуженим, резултат јеведеног истражног поступка, односно прибављене доказне грађе.

Тужилаштво сматра да и даље стоје притворски разлози који су постојали и у вријеме доношења рјешења о одређивању мјере притвора оптуженим, од стране судије за претходни поступак Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 008167 11 Кпп 2 од 20.10.2011. године, прописаних чланом чланом 197 став 1 тачка г) Закона о кривичном поступку.

У погледу притворског основа садржаног у тачки г) члана 197 Закона о кривичном поступку, тужилаштво истиче, да се за предметно кривично дјело које се оптуженим ставља на терет, може изрећи казна затвора од десет година или у дужем временском трајању, а боравак на слободи оптужених би свакако иритирао породицу оштећених, који повремено живе у Г., као и друге повратнике несрпске националности који су током оружаног сукоба на подручју Г., преживјели одређене физичке и психичке трауме. Оптужени живе на подручју исте општине као и поједини ближи рођаци породице оштећених, и саслушани свјedoци тужилаштва. Дакле, постоји велики степен вјероватноће блиског сусрета оптужених и чланова оштећене породице Ш., што би свакако могло резултирати стварном пријетњом нарушавања јавног реда. Оптужени и чланови породице оштећених су различите националности, што је свакако важно апострофирати, јер би то у крајњем могло довести и до међунационалних тензија.

Посебно желимо указати на чињеницу да би боравак оптужених на слободи у наставку овог кривичног поступка могао резултирати реалном пријетњом и застрашивањем свјedoка тужилаштва и њихових породица, без обзира што су исти свјedoци у међувремену дали своје исказе о криминалном догађају током претходног поступка.

Оптужени и свјedoци оптужбе, живе у једној малој локалној заједници, Г.П., која административно припада општини Г. И свјedoци и оптужени, на неки начин су и комшије, заједно су одрастали, интензивно се дружили и сл. Сазнање оптужених да их управо њихови досадашњи пријатељи тешко терете за почињени злочин, свакако би могао резултирати стварном пријетњом нарушавања јавног реда.

У конкретном случају, ради се о тешком кривичном дјелу извршеном за вријеме рата према ненаоружаним цивилима, који у том тренутку нису пружали отпор, и који су имали статус заштићених особа према важећим Женевским конвенцијама.

Оптужени су приликом извршења инкриминисане радње, испољили висок степен безобзирности и суровости у лишавању живота оштећених, што свакако указује на ванредну околност која је управо и карактеристична за овакву врсту кривичних дјела, за разлику од других бројних кривичних дјела, па би боравком оптужених на слободи, у овој фази кривичног поступка могло доћи до нарушавања јавног реда и сигурности грађана на ширем подручју мјеста гдје се злочин догодио, а на којем пребивалишта имају како оптужени, саслушани поједини свјedoци тужилаштва, тако и рођаци, пријатељи оштећених и бројна

друга лица који су због ратних дешавања на том подручју били присиљени да напусте своје домове.

Сматрамо да су предњи притворски разлози оправдани и сигурно неопходни за продужење мјере притвора по овом основу, посебно имајући у виду доказну грађу коју је тужилаштво прибавило током вођења претходног поступка.

Стога тужилаштво предлаже да се оптуженим продужи мјера притвора све до окончања кривичног поступка, а таквом мјером, ни у ком случају се не доводи у питање поштовање одредби из члана 13. и члана 196 став 4. Закона о кривичном поступку, те члана 5. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода.

ОКРУЖНИ ТУЖИЛАЦ

Б.М